

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

DIAKONER: PRAKTISK TJÄNST FÖR FÖRSAMLINGENS ENHET

Apostlagärningarna 6:1-4 • Predikan G8B 2020-09-06 (Fräsis Mölndal) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi är i en serie predikningar där vi tittar på olika aspekter av vad en kristen församling är. Vi ser att Bibeln har en hel del att säga om vad en församling är, hur den ska ordnas och vad en kristen församling gör. Det är inget vi som kristna har utrymme att göra vad vi vill med. Och det är inte heller något vi *borde* göra vad vi vill med eftersom den bild som framträder när vi läser de olika bibeltexterna är en vacker bild. Man kan se Guds tumavtryck på den. Om vi lyckas förverkliga den bild som Bibeln ger så har vi en församling som är fantastisk hälsosam; en församling där människor växer och utvecklas och där kärleken ständigt fördjupas – en församling där Gud blir ärad.

Förra veckan tittade vi på en text i Apostlagärningarna 20 som handlade om äldste och såg att det är ett stort och allvarligt uppdrag att vara herde för den hjord som Gud har köpt med sitt eget blod. Idag har vi hört en text läsas som handlar om den kristna kyrkans första diakoner. Det, kära vänner, är ingenting vi ska underskatta. Om vi har diakoner i församlingen som fungerar på bibliskt vis är det en viktig pusselbit för församlingens skönhet och hälsa.

Jag skulle tro att ordet ”diakon” får oss att tänka på väldigt olika saker, beroende på vilken bakgrund vi har. I vissa sammanhang kallas församlingens ledargrupp för diakoner. I andra sammanhang kan man tänka att en diakon är en person som tar hand om olika sorters praktiska behov i eller utanför församlingen. Men inget av dessa fångar riktigt vad den här texten visar att en diakon är eller hur han eller hon fungerar i förhållande till den övriga församlingen.

Så låt oss titta på det. Jag delar upp predikan i fyra punkter. Vi tittar i texten och funderar först (1) på det problem som orsakade hela situationen. Därefter (2) tittar på hur apostlarna löste problemet genom att insätta diakoner. Sedan kommer två kortare punkter om (3) vilket resultat det fick i församlingen där och då, och till sist (4) hur det kan se ut hos oss idag.

I. PROBLEMET: OENIGHET

Vi börjar från början och tittar på problemet som uppstod. I den första versen står det så här,

Apostlagärningarna 6:1 (SFB-15)

¶Vid den tiden, när antalet lärjungar växte, började de grekisktalande judarna klaga på de hebreisktalande över att deras änkor blev bortglömda vid den dagliga matutdelningen.

Redan från den första dagen, pingstdagen, var den kristna församlingen i Jerusalem stor – den bestod av flera tusen människor. Man kan tänka sig att det var en stor organisatorisk utmaning. De visste vilka alla var. De höll ordning på allihopa. I kapitel 4 står det att det var omkring 5000 män och det är väl rimligt att det var lika många kvinnor. Sedan står det i kapitel 5 att ännu fler kom till tro.

De möttes i templet dagligen. De möttes i hemmen och åt mat tillsammans. Varje söndag morgon möttes allihopa och firade gudstjänst och säkerligen också på kvällen. De delade evangeliet med sina vänner och bekanta och ännu fler kom till tro. Dessutom tog de hand om varandra. Man samlade ihop sina ägodelar och gav till församlingen och församlingen fördelade dessa mellan de som var i behov av stöd. Det var en oerhört dynamisk tid.

Antalet lärjungar växte

Så säger alltså texten ”vid den tiden, när antalet lärjungar växte...”. Det står ”lärjungar.” Det är ett ord vi är vana vid att läsa i Bibeln. Vad är en lärjunge? Det är precis vad det låter som på svenska, det är någon som lär sig. Det är ett fint ord som talar om en kristen grundhållning: vi är en samling lärjungar. Vi lär oss. Om vi inte har något att lära är vi förståinga lärjungar.

Hursomhelst handlar ordet ”lärjungar” om kristna i församlingen. Den säger att vid den tiden när församlingen växte uppstod ett problem.

Tre former av attack

Det är inte ovanligt att en hälsosam församling möter problem. Bibliska församlingar är den värsta sortens provokation för mörkrets makter som gör allt de kan för att stoppa dem. Om vi tittar i de föregående kapitlen i apostlagärningarna har vi redan sett ett par strategier för att förstöra församlingen.

Först har vi sett förföljelse. De har arresterat apostlarna, piskat dem och trakasserat dem. Men det hjälpte inte. Apostlarna fortsatte att undervisa med större kraft än tidigare.

Den andra formen av ondska som attackerade församlingen ser vi i det femte kapitlet. Det var synd i församlingen, i form av lögn och hyckleri. Det är ett långt farligare vapen i fiendens händer, för det är verkligen sant som jag betonat flera gånger tidigare i den här serien: synd dödar församlingar. Om en församling inte har ett omedelbart och bibliskt sätt att hantera synd så kommer synden att förgifta församlingen och föra den bort från sin höga kallelse. Det finns mängder och mängder av församlingar som har förlorat sin riktning därför att de inte vågat ta itu med lögn och hyckleri. Det är något att ta på högsta allvar.

Den nyfödda församlingen i Jerusalem överlevde också den attacken. Men här kommer en tredje som är ännu svårare än de två första, nämligen oenighet.

Även om förföljelse är kostsam på många sätt visar historien att den tenderar att rena församlingen. Om församlingen är en sann församling som följer Bibelns riktlinjer för att hantera synd är det också något som ofta kan vändas till något positivt när vi får se sann omvändelse i församlingen. Men oenighet och maktkamper och uppror kan helt och hållet ta all kraft ur en församling. Det vänder församlingen att bli så inåtriktad att all energi går åt till självupptagenhet. Det är förödande. Stolthet, småstridande, halvsanningar, insinuationer, missnöje, avundsjuka, självupptagenhet, maktkamper – det är Satans massförstörelsevapen på församlingar. Det är som en parasit som suger allt liv och glädje ur församlingen. Det är en

oerhört allvarlig och besvärlig situation. Underströmmar av avundsjuka, bitterhet, ilska och högmod är evinnerligt svårt att hantera.

Här har vi dessutom en särskilt känslig situation där det uppstått partibildningar som följer gamla kulturella gränser. En konfliktsituation mellan de grekisktalande och de hebreisktalande judarna. De grekisktalande som var invandrare menade att deras änkor inte behandlades lika som de hebreisktalande änkorna.

Det är ett stort problem. En av församlingens mest framträdande skönhetsdrag är ju dess enhet; att människor från alla kulturer, människor som annars skulle ha legat i fejd med varandra nu älskar varandra och är villiga att ge sina liv för varandra. Ska den skönheten nu brytas sönder och vi ska få olika etniska kyrkor eller särskilda kulturella kyrkor där den här kulturöverskridande enheten inte längre finns? Det skulle vara tvärt emot hela evangeliet; det skulle skada kyrkans vittnesbörd till en sådan grad att hon inte längre skulle kunna tala med trovärdighet om Guds nåd som inte kräver några kvalifikationer. Om församlingen inte kan vara enad upphör hon att tala sant om vem Gud är eftersom Gud är en och hon upphör att tala sant om vad Gud har gjort för oss eftersom han har försonat oss med sig själv och med varandra och förenat oss med Kristus och med varandra. Han säger att vi tillsammans är Kristi kropp. Kristus är huvudet och vi är kroppen. Församlingen enhet är helt grundläggande. Ett huvud kan inte ha två eller tre kroppar, hela bilden blir absurd.

Här har vi alltså ett svårare problem än den kristna församlingen hittills ställt inför. Hur löser de problemet? Genom att utse diakoner.

II. LÖSNINGEN: DIAKONER

Vi går in i punkt nummer två. Apostlarnas lösning var diakoner. Vad är en diakon?

Vad är en diakon?

Ordet diakon är hämtat ur Nya testamentet, från det grekiska ordet som betyder "tjänare". I den grekiska kulturen såg man ner på tjänaren och såg istället upp till filosofen som utvecklade sin egen karaktär. Men det där föraktet för att stå i tjänst för andra vänder Jesus upp och ner på.

Ordet *diakonos* används i en massa olika sammanhang: det kan handla om tjänst i allmänhet (Apg 1:17, 25, 19:22; Rom 12:7; 1 Kor 12:5, 16:5, m fl). Även världsliga ledare omtalas som tjänare (Rom 13:4). Det kan handla om att betjäna någon som har fysiska behov (Matt 25:44; Apg 11:29, 12:25; Rom 15:25). Även änglar omtalas som tjänare (Matt 4:11; Mark 1:13, Hebr 1:14) och Satan har sina diakoner (2 Kor 3:6-9; 11:15; Gal 2:17). Det kan handla om att göra tjänst vid borden (Matt 22:13; Luk 10:40, 17:8; Joh 2:5, 9, 12:2). Det var alltså något man såg ner på, men Jesus såg annorlunda på det. I Joh 12:26 säger han,

Johannesevangeliet 12:26 (SFB-15)

²⁶Om någon vill [diakona] mig ska han följa mig, och där jag är ska också min [diakon] vara. Om någon [diakonar] mig ska Fadern ära honom.

Och han säger i Matt 20:26,

Matteusevangeliet 20:26 (SFB-15)

²⁶Men så ska det inte vara bland er. Nej, den som vill vara störst bland er ska vara de andras [diakon].

Kristus beskriver sig själv som en diakon (Mark 10:45), och kristna beskrivs som evangeliets diakoner eller Kristi diakoner. Det är så apostlarna kallas, och särskilt Paulus beskriver sig själv på det sättet gång på gång, och de som arbetar tillsammans med honom (Apg 20:24; 1 Kor 3:5; 2 Kor 3:3). Han kallar sig själv för hedningarnas diakon (Apg 21:19; Rom 11:13) och han kallar Timotheos för Kristi diakon (1 Tim 4:6; 2 Tim 4:5).

Det bibliska ämbetet

Men när vi talar om diakoner i sammanhanget av att vara utsedd till diakon i en församling är det i en mycket mer specifik bemärkelse. I en församling finns tre ämbeten: det som kallas för äldste och biskop och pastor – alla dessa ord används synonymt om samma sak – det finns det som kallas diakon och det finns alla som är medlemmar. Äldste, diakon och medlem. När vi funderar på vad en diakon är i det här sammanhanget är det viktigt att förstå skillnaden mellan diakon och äldste. Båda står i tjänst för andra, men det sker på olika sätt. Båda har sina egna särdrag och när vi sammanblandar dem riskerar vi att förlora både vad det egentligen innebär att vara äldste och att vara diakon. Och båda är avgörande för en församlings bibliska hälsa.

Utifrån texten i Apg 6 kan vi se tre övergripande syften med diakoner i församlingen.

1. Avhjälpa praktiska behov

Det första handlar om att ansvara för församlingens praktiska behov. Vi läser i vers 1 att vissa av församlingsmedlemmarna ”blev bortglömda vid den dagliga matutdelningen”. Här är det fråga om en praktisk *tjänst* – ordet betyder ju tjänare. I vår text talar apostlarna om att ”göra tjänst vid borden”. Det är den mest uppenbara förståelsen av vad det grekiska ordet betyder. Att vara en tjänare och göra tjänst vid bordet.

Det första syftet med en församlingsdiakon är att möta praktiska och konkreta behov i församlingen. Men vi behöver hålla i åtanke att den församling vi läser om i Apostlagärningarna vid det här laget bestod av många tusen människor. Därför kan vi utgå från att de personer som räknas upp i texten inte stod för all tjänstgöring själva. De måste snarare ha varit de som såg till att arbetet fungerade.

2. Arbeta för församlingens enhet

Det andra syftet handlar om att arbeta för församlingens enhet. För varför skulle dessa diakoner utses? Det handlade förstås om att det fanns ett praktiskt behov. Men minst lika allvarligt var vad denna konflikt gjorde med församlingen. Här var det risk för splittring! Dessa diakoner utsågs för att göra matfördelningen mer rättvis därför att när detta praktiska behov negligerades i församlingen orsakade det ett djupare problem, nämligen strid och konflikt. De grekisktalande judarna klagade på de hebreisktalande judarna. En grupp klagade på en annan. Det verkar vara det här som väcker apostlarnas uppmärksamhet. De ville inte bara klara ut ett praktiskt problem som handlade om matfördelning – de ville hindra att församlingen splittrades, att den skulle delas upp enligt kulturella skiljelinjer. Därför behövde församlingen utse diakoner. Dessa personer fanns för att fånga upp den potentiella konflikten och agera stötdämpare. De fanns där för att på ett praktiskt och konkret sätt verka för församlingens enhet.

Det här är i någon mån syftet med alla gåvor Gud ger församlingen genom den helige Ande: att bygga upp varandra och uppmuntra varandra (Rom 1:11-12). Paulus säger till församlingen i Korinth att deras andliga nådegåvor är för deras *gemensamma goda* (1 Kor 12:7); det är för att *hela* församlingen ska bli uppbyggd. Han säger i 1 Kor 14:12,

1 Korinthierbrevet 14:12 (SFB-98)

¹²[...] Eftersom ni är ivriga att få Andens gåvor, sök då att i överflöd få sådana som uppbygger församlingen.

Om och om igen upprepar han sig att allt ska vara till *församlingens* uppbyggelse. Att Gud ger särskilda gåvor till församlingen är ingen tvekan om. Paulus säger i Romarbrevet 12,

Romarbrevet 12:3-8 (SFB-15)

³I kraft av den nåd jag har fått säger jag till var och en av er: ha inte högre tankar om er själva än ni bör utan tänk förståndigt, efter det mått av tro som Gud har tilldelat var och en. För liksom vi i en enda kropp har många lemmar och alla lemmarna inte har samma uppgift, så är vi många en enda kropp i Kristus. Men var för sig är vi varandras lemmar.

Vi har olika gåvor efter den nåd vi har fått: att profetera i överensstämmelse med tron, att tjäna i vår uppgift [att *diakona* i vårt *diakonande*], att undervisa i läran, att förmana med uppmuntran och tröst, att dela ut gåvor utan baktankar, att vara hängiven som ledare, eller att visa barmhärtighet med glatt hjärta.

När vi fortsätter läsa texten i Romarbrevet 12 är det uppenbart vad allt detta syftar till, nämligen att vi ska älska varandra, vara tillgivna varandra i syskonkärlek, att överträffa varandra i ömsesidig aktning, att hjälpa varandra, vara gästfria mot varandra, att vara eniga med varandra och hålla fred med varandra.

Aposteln Petrus säger samma sak. I Första Petrusbrevet 4:10 säger han att vi ska förvalta Guds mångfaldiga nåd och det gör vi genom att tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått.

Det här innebär att om man är lagd åt att leta fel och klaga eller om man är generellt frustrerad med församlingen är man inte lämpad att stå i församlingens tjänst som diakon. En diakon har alltid en enande roll, och förstår att hans eller hennes uppgifter syftar till att tjäna församlingen som helhet. En diakon är angelägen om församlingens enhet och fungerar alltså snarare som en stötdämpare.

3. Arbeta för ordets förkunnelse

Det tredje syftet med att diakonerna utsågs handlar om att frigöra apostlarna så att de kunde ägna sig åt ordets förkunnelse. Apostlarna verkar uppfatta det här praktiska behovet som ett ansvar som låg på hela församlingen och därför något som de själva var ansvariga för. Men så sade de i den tredje versen att de skulle lämna över det här ansvaret till en annan grupp i församlingen. På det sättet betjänade diakonerna inte bara församlingen och verkade för församlingens enhet, utan de hjälpte också apostlarna att sköta sina uppgifter i församlingen. Apostlarna sade, ”Det är inte bra om vi försummar Guds ord för att göra tjänst vid borden.”

Så blev också diakonerna en typ av garanti för att apostlarna verkligen kunde få tid att ge församlingen god föda i form av undervisning, istället för att fastna i massor av olika praktiska uppgifter och problem som behövde lösas.

Det här innebär att när vi utser diakoner behöver vi också se att det är personer som inte bara är angelägna om församlingens enhet utan också ser församlingens behov av äldste som är fria att ägna sig åt ordets och bönen tjänst och som är villiga att göra vad man kan för att värna den. Diakonerna är alltså inte någon alternativ maktfaktor i församlingen som har som uppdrag att få församlingen att inte bara tänka på ”andliga” saker och fästa uppmärksamheten på att det faktiskt också finns praktiska uppgifter, som om de skulle stå i

motsats till varandra. Nej, en diakon vill främja och värna ordets och bönen tjänst genom att se till att vissa saker som kan orsaka problem kan löpa på så smidigt som möjligt.

Så, diakonerna hade alltså tre syften: för det första, att ansvara för specifika, praktiska uppgifter, och på det sättet, för det andra, verka för församlingens enhet eftersom dessa praktiska saker annars skulle kunna leda till konflikt, samt, för det tredje, verka för ordets förkunnelse i församlingen eftersom det frigör församlingens äldste för detta. Diakonerna är knutna till en specifik uppgift, men gör det i relation till församlingen som helhet och till äldste. De arbetar för församlingens enhet och för att frigöra äldste.

Vem kan vara diakon?

Vem är det då som kan bli diakon? Det finns två uppräknings av kvalifikationer, dels här i Apg 6 och i 1 Tim 3:8-13. Lägg märke till att Bibeln, precis som när det är fråga om äldste, är mer intresserad av personens karaktär än av personens karriär. Du kan ha hög status i samhället eller låg status i samhället. Det är inte relevant, det tycks inte heller särskilt relevant om en person har någon specifik kompetens. Det handlar mycket mer om vilken sorts människa du är, vilken karaktär du har.

Om man lägger samman Bibelns kvalifikationer för en diakon kan vi se att en diakon är en person som är fylld av Anden och angelägen om andliga ting eftersom det är en andlig tjänst. De skulle vara fyllda av vishet. De ska vara vördiga och ärliga, inte missbruka vin eller vara ute efter pengar. De ska hålla fast vid tron. De ska också ha prövats och visat sig trovärdiga. Och de ska vara en enda kvinnas man som ska ta väl hand om sina barn och sin familj. Men eftersom kvinnan Febe nämns som diakon i Romarbrevet 16:1 kan vi dra slutsatsen att också kvinnor kan vara diakoner.

Så lösningen på problemet var att tillsätta diakoner. Dels kunde diakonerna organisera det praktiska problemet, vilket i sin tur syftade till att församlingens enhet bevarades. Den är värd att kämpa för! Dessutom fick det till följd att apostlarna, och senare äldste kunde ägna sig åt ordets och bönen tjänst.

Lägg också märke till vilka som valdes. Alla sju namn som nämndes är grekiska namn. Det är intressant. Uppenbarligen fanns det en så stor kärlek i församlingen att när det här problemet uppmärksammades så valde man dem som hade störst anledning att se till att det här sköttes korrekt. Här var det inte fråga om att hela församlingen måste vara representerad och alla grupper skulle få med sin kandidat. Nej, man valde de grekisktalande, de som var främlingar i sammanhanget, att ta ansvar för matutdelningen.

III. RESULTATET

Låt oss nu gå vidare och titta på vad det här fick för resultat. Texten säger inte så mycket. Det verkar som att problemet löste sig och att församlingen klarade sig förbi den här prövningen.

Välfungerande äldste

Men en sak som kan vara värd att kommentera är att när diakonerna fungerade i sin tjänst – i sitt diakonande – så kunde också äldste fungera i sitt diakonande. Titta i vers 2 och 4,

Apostlagärningarna 6:2 (SFB-15)

¶Då kallade de tolv samman alla lärjungarna och sade: "Det är inte bra om vi försummar Guds ord för att göra tjänst vid borden.

De samlar hela församlingen i ett församlingsmöte och förklarar att om de ska göra den här viktiga uppgiften så kommer de att försumma en annan viktig uppgift. Det är därför en hälsosam församling behöver både välfungerande äldste och välfungerande diakoner. De skapar förutsättningar för varandra.

Titta också i vers 4,

Apostlagärningarna 6:4 (SFB-15)

¶Själva ska vi ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst.

Här har den svenska översättningen förenklat texten lite för mycket. I Bibel2000 står det att de ska ägna sig *helt* åt bön och ordets tjänst. Ordet för "tjänst" är diakoni. Så diakonen gör en sorts diakoni så att äldste kan göra en annan sorts diakoni.

Men poängen här är att äldste kunde ägna sig *helt* åt ordets och börens tjänst. Det är värt att lägga märke till. Därför att det är en krävande tjänst. Nu försöker jag arbeta heltid med annat i veckan, men det absolut svåraste och mest tidskrävande jag gör är att förbereda predikningar. Det är ett arbete som är intellektuellt krävande – att försöka skapa reda i vad som ibland kan vara ganska komplicerade koncept och att försöka förmedla Guds ord med precision – men samtidigt är det ett arbete där man bokstavligt talat lägger ner sin själ (så bokstavligt det går) och ber till Gud att det ska bli till uppbyggelse för församlingen, vilket tydligt påverkar hela ens familj.

Paulus säger till Timotheos,

1 Timotheosbrevet 4:16 (SFB-15)

¶Var noga med dig själv och din undervisning och håll troget ut med detta. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig.

Det är oerhört värdefullt för en församling att ha åtminstone en äldste som kan ägna sig helt åt börens och ordets tjänst.

I Första Korinthierbrevet 9 har Paulus en lång argumentation för att en församlingslärare bör försörjas av församlingen. Han säger bland annat,

1 Korinthierbrevet 9:7 (SFB-15)

¶Vem gör soldattjänst på egen bekostnad? Vem planterar en vingård utan att äta av dess frukt? Eller vem vallar en hjord utan att dricka av dess mjölk?

Och vidare,

1 Korinthierbrevet 9:13-14 (SFB-15)

¶Vet ni inte att de som tjänstgör i templet äter av det som kommer från templet, och att de som tjänar vid altaret får sin del från altaret? ¶Så har också Herren befallt att de som predikar evangeliet ska leva av evangeliet.

Här finns vad Paulus säger är en Herrens, det vill säga, Jesu befallning. Han säger sedan att han själv inte utnyttjade den förmånen för att han ska kunna vara oberoende och på det sättet vinna ännu fler. Men likväl ser vi en princip i vår text i Apostlagärningarna 6 som

bekräftas av både Jesus och Paulus. Det finns ett värde för en församling att ha äldste som är fria att helt ägna sig åt ordets och bönen tjänst.

Välmående församling

Så – den unga församlingen i Jerusalem fick diakoner som också frigjorde äldste. Jag vet inte om det är meningen att vi ska förstå den sjunde versen i ljust av detta, men den sjunde versen säger i alla fall att Guds ord hade framgång och antalet lärjungar i Jerusalem ökade kraftigt. Församlingen var återigen enad. Problemet var löst och församlingen fungerade som den skulle.

IV. HUR KAN DET SE UT HOS OSS?

Vi går till den sista punkten och ställer frågan hur det här skulle kunna se ut hos oss. Bibeln ger inga specifika riktlinjer för vilken typ av tjänst en diakon ska ha. Vi har inte behovet av en rättvis matfördelning mellan hebreisktalande och grekisktalande judiska änkor. Men vi har ändå behov av diakoner.

Jag brukar använda som illustration något jag såg när vi bodde i USA. Jag arbetade i en församling som hade ungefär 1000 medlemmar. Kyrkan låg mitt i stan och ungefär hälften av medlemmarna reste in till kyrkan med bil. Det innebar att det kom hundratals bilar som alla ville stå på en parkeringsplats som kanske rymde 80 bilar. Så de dubbelparkerade och trippelparkerade, vilket gjorde att det kunde orsaka en hel del irritation om någon av någon anledning hade bråttom iväg från gudstjänsten – man kanske ville hem snabbt och sätta på potatisen innan lunchgästerna kom – men fann att två andra bilar hade parkerat så att man inte kunde komma ut.

Här fanns helt klart en risk för irritation och konflikt. Så församlingen valde ut en parkeringsdiakon: en person som organiserade volontärer som stod på parkeringen och ordnade upp det hela. Om någon blev inparkerad så hade de personerna koll på vems bil det var och kunde ringa den personen och lösa problemet. Det fanns en praktisk uppgift, den syftade till församlingens enhet, och den frigjorde äldste så att de inte behövde sitta och reda ut konflikter och irritationer som uppstod på det här sättet.

I vår församling har vi inga diakoner ännu. Vi har Anders som sköter ekonomin åt oss exemplariskt vilket är en diakons tjänst, men utöver det finns en hel del utrymme att tänka kreativt och bibliskt. Vi har en hemsida där vi lägger upp predikningar. Varje vecka trycker vi gudstjänstblad. Vi hyr in oss i en gudstjänstlokal som behöver ställas i ordning varje vecka, med stolar och ljud och städning. Dessutom finns säkert en rad andra områden där vi är svaga eftersom de inte får tillräcklig uppmärksamhet.

AVSLUTNING

Vänner, låt oss be till Gud och tänka tillsammans på hur vi kan ordna vår församling så att vi kan ha både äldste och diakoner i rätt funktion. Jag är övertygad om att det skulle frigöra resurser och skapa en ännu mer hälsosam miljö där det finns förutsättningar att växa. Låt oss fortsätta att be för vår församling och låt oss kämpa för att bevara församlingen enad. Låt oss kämpa mot synden i Andens kraft och inte ge djävulen något tillfälle att skapa splittring.

Kristus har köpt församlingen med sitt eget blod. Han gav sitt liv så att du och jag genom tron kan förenas med honom och få dela hans liv inför Fadern. Det är värt allt. Så, vänner, låt oss älska honom genom att älska varandra.